

מקובלת היא החלוקה של המצוות, למצוות שבין אדם למקום למצוות שבין אדם לחברו. גדולה מצווה זו של שביעית שכרוכים ומשתלבים בה שני התכנים גם יחד; וכמבנה על המדדקף ועולה מעל שני תכנים אלה – מצווה שבין אדם לעצמו, בהיותה מיועדת לפתוח לאדם אופקים חדשים לשלמות והשתלמות. (הרב שאול ישראלי, השמיטה במהלך הדורות, תש"מ)

- באילו מובנים השמיטה היא מצווה שבין אדם למקום?
- באילו מובנים השמיטה היא מצווה שבין אדם לחברו?
- למה מתכוון הרב ישראלי באומרו שהשמיטה היא "מצווה שבין אדם לעצמו"?
- מתוך הרעיונות שהעלינו במהלך הלימוד בחודשים האחרונים, הביאו דוגמאות של רעיונות המממשים את השמיטה כמצווה שבין אדם למקום, כמצווה שבין אדם לחברו וכמצווה שבין אדם לעצמו.

- מה מסייע לכם להתבונן, להכיר למצוא את הזמן שביניכם לבין עצמכם?

משמיטה למעשה

אילו "אופקים חדשים לשלמות והשתלמות" הייתם רוצים לפתח עבורכם? מסדו בבית או בכיתה 'זמן שמיטה' – משבצת זמן קבועה המוקדשת לכך: זמן שבו אתם חושבים, בוהים, משוחחים, משחקים, קוראים, עוסקים בתחביב חדש, ומקיימים את מצוות השמיטה כמצווה שבין אדם לבין עצמו.

לי סקאל

סו"ם

יושב לשלחן הערוך,
מרים את הפך, משתקף בָּה
כְּמוֹ בְּרָאֵי שֶׁל יָד.
בְּצַד הַקְּמֹר מְמַצְמֵץ מוֹלוֹ
פְּרָצוֹף נִפְחֹת שֶׁל גּוּמִי.
מְמַהֵר לְהִפְךְ.
בְּצַד הַקְּעוֹר מְגַחֵךְ מוֹלוֹ
גִּמְדֵי הָעוֹמֵד עַל הָרֵאשׁ.
לֹא אֲנִי, הוּא צוֹחֵק לְעֵצְמוֹ, לֹא אֲנִי.

מרים את הפכין, משתקף בָּה,
רוֹאֶה בְּלֵהַב הַיָּשָׁר
אֶת פְּנֵיו וְהֵם פְּנֵיו, אֶת פִּי וְהוּא פִּי.
מְמַהֵר לְהִפְךְ.
עֲדִין פְּנֵיו הֵם פְּנֵיו, פִּי הוּא פִּי.
לֹא, הוּא מוֹחָה, לֹא אֲנִי.
מִי יוֹדֵעַ
מַה יַּעֲלֶה הַמַּזְלָג.
(דן כגיס)